

РЕШЕНИЕ

№ 7151

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря МАРИЯ Т. СТОЯНОВА
като разглежда докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20221110170541 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 415, ал. 1 вр. чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от (фирма) против (адрес), с искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на 1334,39 лева, ведно със законна лихва за забава от подаване на заявление по чл. 410 ГПК на 06.06.2022 г. до окончателно погасяване на вземането, представляваща непогасено регресно вземане за заплатено от ищеца застрахователно обезщетение в размер на 1319,39 лева и ликвидационни разходи в размер на 15 лева за пътнотранспортно произшествие, настъпило на 27.03.2021 г. в гр. (адрес), на кръстовището на ул. (адрес) между лек автомобил с марка (марка), с рег. № ***** и лек автомобил (марка), с рег. № **** както и сумата в размер на 95,27 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 16.09.2021 г. до 30.05.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 01.07.2022 г. по ч. гр. д. № 30072/2022г. по описа на СРС, 127 състав, срещу която длъжникът е подал възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. Направено е искане сторените от ищцовото дружество съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответника.

В исковата молба са изложени твърдения, че на 27.03.2021 г. в гр. (адрес), на кръстовището на ул. (адрес) между лек автомобил (марка), с рег. № **** и лек автомобил с марка (марка), с рег. № ***** настъпило пътнотранспортно произшествие, за което е съставен двустранен констативен протокол, подписан от двамата водачи, като вина за настъпване на инцидента носи водачът на моторно превозно средство (марка), който при осъществяване на маневра завой наляво реализирал удар със спрелия и изчакващ на знак „Стоп“ лек автомобил (марка), намиращ се успоредно на него в пътната лента за насрещно движение. Процесуалният представител на ищеца поддържа, че между дружеството и водача на увредения автомобил към момента на инцидента съществувало правоотношение по Договор за застраховка „Каско“. По подадено от собственика на увреденото моторно

превозно средство искане застрахователното дружество определило застрахователно обезщетение в размер на 1319,39 лева, която сума била изплатена на извършилия ремонта сервиз на 25.06.2021 г. Процесуалният представител на страната твърди, че с плащане на застрахователно обезщетение ищецът се е суброгирал в правата на застрахования срещу ответното дружество, което е било в правоотношение с виновния за настъпването на пътния инцидент водач по силата на Договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, поради което има регресно вземане към него за заплатеното застрахователно обезщетение и направените ликвидационни разходи. В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът отправил до ответника покана за заплащане на дължимата сума, като ответното дружество не е изпълнило задължението си извънсъдебно. Направено е искане в полза на ищцовото дружество да бъде присъдена и сумата в размер на 95,27 лева обезщетение за забава върху непогасеното вземане за главница в размер на законната лихва за периода от 16.09.2021 г. до 30.05.2022 г.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва предявените искове по основание и размер. С подадения отговор не са оспорени поддържаните от ищеца твърдения за наличие на застрахователно правоотношение с водача на лек автомобил (марка), с рег. № *****, по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Процесуалният представител на ответното дружество оспорва описаният в исковата молба механизъм на пътнотранспортно произшествие и обстоятелството, че водачът на (марка) има вина за настъпване на събитието. В допълнение е отбелязано, че представеният по делото двустранен протокол за ПТП не се ползва с обвързваща съда доказателствена сила. Процесуалният представител поддържа, че вина за настъпването на процесното произшествие има изцяло застрахования при ищеца водач, който се е движил в лентата за насрещно движение. С отговора е оспорена стойността на твърдените имуществени вреди, както и че щетите се намират в причинно-следствена връзка с процесното произшествие. По изложените доводи е направено искане предявените искове да бъдат отхвърлени, като в тежест на ищеца бъдат възложени направените по делото от ответника съдебни разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

Предявен е иск за заплащане на сума, претендирана срещу ответника в качеството му на застраховател на лице, причинило увреждане на имущество на застрахован при ищеца по договор за имуществена застраховка. Твърди се, че ищецът е изпълнил задълженията си на застраховател по имуществена застраховка, поради което е встъпил в правата на увреденото лице против носещия договорна отговорност въз основа на валидно възникнало застрахователно правоотношение с причинителя на увреждането.

Съгласно [чл. 411, ал. 1 КЗ](#), в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Застрахователят по имуществена застраховка може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“.

Разпоредбата на [чл. 412, ал. 1 КЗ](#) урежда регресното право на застрахователя по имуществена застраховка да претендира платеното от третото лице, което е причинило повреда на застрахованата вещ или от неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“. Застрахователят, който е платил обезщетение, встъпва в правата, които застрахованият има срещу третото лице или неговия застраховател.

Видно от законовата разпоредба предпоставките за предвидената суброгация са: наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на моторно превозно средство, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за

което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът е заплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер, не по-голям от действителните вреди. Съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказването на правопораждащите факти е в тежест на ищеца. В доказателствена тежест на ответника е да проведе насрещно доказване на обстоятелствата разпределени в доказателствена тежест на ищеца, както и да докаже възражението си, че водачът на увреденото моторно превозно средство носи вина, респ. е допринесъл за настъпване на процесното пътнотранспортно произшествие.

Страните не спорят, че към датата на процесното пътнотранспортно произшествие лек автомобил (марка), с рег. № **** е бил застрахован при ищеца по застраховка „Каско“, че между ответникът и водача на лек автомобил (марка), с рег. № *****, е съществувало правоотношение по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, както и че ищецът е заплатил застрахователно обезщетение на собственика на лек автомобил (марка) в размер на 1334,39 лева. Спорният по делото въпрос се поставя върху механизма на възникване процесното пътнотранспортно произшествие и вредите настъпили вследствие на инцидента.

За установяване на начина, по който е реализиран пътния инцидент по делото е представен двустранен констативен протокол за пътнотранспортно произшествие съставен от водачите на участвалите в събитието моторни превозни средства, който съдържа скица на произшествието, опис на видимите щети по автомобилите и изявления на шофьорите относно вината им за настъпване на събитието. В колона 12 от документа „Обстоятелства“ за уточняване на изготвената от водачите схема за автомобил (марка) е отбелязано „паркирано/ в спряло състояние“, а за лек автомобил (марка) е посочено „при завиване на ляво“. Като писмено доказателство по делото е приета декларация от водача на автомобил (марка) за изплащане на застрахователно обезщетение, в която са изброени следните увредени детайли: задна броня, заден ляв калник, задна лява джанта, капак на резервоар. Представена е фактура № *****/17.05.2021 г. за отстраняване на уреждания на застрахования при ищеца автомобил на стойност 1319,39 лева.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на водачите на участвалите в процесния пътен инцидент автомобили, като водачът на (марка) Л. К. разкрива, че непосредствено преди възникване на събитието бил спрял на знак „Стоп“ когато управлявания от него автомобил бил ударен от завиващ от ляво автомобил. Разпитаният по реда на чл. 25, ал. 1 ГПК водач на лек автомобил (марка) В. С. сочи, че при предприемане на маневра завой на ляво навлязъл в пътната лента на другия автомобил и между двете моторни превозни средства възникнало съприкосновение. Свидетелят поддържа, че и двете моторни превозни средства били в движение при възникване на инцидента, като изложеното от водача в тази част противоречи на съставения от свидетелите след инцидента двустранен протокол за ПТП, в който изрично е отбелязано, че при възникване на събитието (марка) е бил в спряло състояние.

От приетото по делото заключение по допусната съдебно-автотехническа експертиза, което съдът цени като безпристрастно, обективно и компетентно дадено, се установява, че процесното пътнотранспортно произшествие е възникнало вследствие на предприета от водача на (марка) маневра за завой наляво, при която частично навлиза в лентата за насрещно движение, в резултат на което между него и спрелия на пътен знак „Стоп“ лек автомобил (марка) е възникнало съприкосновение. Експертът разяснява, че от техническа гледна точка водачът на лек автомобил (марка) не е имал техническа възможност да предотврати настъпването на удара, тъй като се е намирал в спряло състояние. Вещото лице сочи, че описаните в протокола на пътнотранспортно произшествие и протокол за оглед щети се намират в пряка причинно-следствена връзка с процесното произшествие. От приетото заключение се установява, че към датата на пътния инцидент увредения лек автомобил е бил в експлоатация 7 месеца и 22 дни.

От така събраните по делото доказателства се установява, че водачът на лек автомобил (марка) в нарушение на правилото на чл. 25, ал. 1 ЗДвП е предприел маневра за

завой наляво, навлизайки в лентата за насрещно движение, в резултат на което между двете превозни средства е възникнал удар. Съдът намира, че по делото не са представени никакви доказателства, от анализ на които да бъде направен извод, че процесното събитие е възникнало по вина на водача на лекия автомобил (марка) респ., че е налице съпричиняване на вредоносния резултат.

Съгласно формираната практика на въззивната инстанция намерила израз в Решение № 267127/22.12.2021 г. по в. гр. д. № 11692/2020 г. по описа на СГС, Решение № 265202/03.08.2021 г. по в. гр. д. № 5182/2020 г. по описа на СГС и др. обемът на регресния дълг зависи от размера на действително причинените вреди, но не повече от размера на задължението на застрахователя по застраховка „Каско“ /плащането на недължимо обезщетение не може да се противопостави на ответника/ и не повече от размера на действително платената сума. Ето защо следва да бъдат съпоставени тези три стойности, за да се определи в какъв размер е възникнал регресният дълг. В случая, следва да се даде отговор на въпроса дали застрахователят, отговарящ по регресна претенция на застрахователя, заплатил обезщетение по силата на доброволната имуществена застраховка, е отговорен да заплати обезщетение по цени на официалния за съответната марка сервиз и в кои случаи.

При имуществените застраховки стойността на дължимото застрахователно обезщетение се определя, както следва: ако автомобилът е бил пуснат в експлоатация преди не повече от три години и е бил отремонтиран в официален сервиз на марката (официален фирмен сервиз) – следващото се застрахователно обезщетение е това, за стойността на което е бил отремонтиран автомобилът в официалния фирмен сервиз и която е отразена в издадените от фирмения сервиз във връзка с ремонта фактури; при липса на поне едно от посочените по-горе две условия, тоест - ако автомобилът е бил пуснат в експлоатация преди повече от три години или отремонтирането е станало не в официален сервиз на марката, дължимата застрахователна сума се определя на база средната пазарна цена, тоест - изхожда се от възстановителната стойност на имуществото. С Решение № 1402/10.06.2022 г. по в. гр. д. № 20211100511793 по описа на СГС, III – Б въззивен състав е прието, че ако увреденият автомобил е бил в гаранционен срок, обезщетението следва да се определи по цени за ремонт, каквито е необходимо да се заплатят в оторизиран сервиз, щом това е условие за запазване на правата по гаранцията. В този случай се приема, че с оглед периода на експлоатация, считано от годината на производство на автомобила /3 или 5 или 7 години в зависимост от конкретно определения от продавача или производителя гаранционен срок/, този автомобил обективно има характеристиките на нов, както и всички негови съставни части са нови и оригинални.

При съобразяване на дадените разяснения съдът намира, че дължимото застрахователно обезщетение следва да бъде определено въз основа на представената по делото фактура № *****/17.05.2021 г., издадена от оторизирания за марка (марка) автосервиз във връзка с опис-протокол по щета на лист 11 от делото с включване на разход за подмяна на увредена „джанта“. Действително в приетата по автотехническа експертиза е отбелязано, че съгласно представен на лист 7 от делото протокол за оглед на увредения автомобил, джантата е предвидена за боядисване, но доколкото се касае за автомобил в гаранционен срок същият следва да бъде възстановен в състоянието, в което е бил преди настъпване на инцидента, респ. увредената от процесното пътнотранспортно произшествие джанта да бъде подменена с нова, а не пребоядисана. Следва да бъде отбелязано, че по делото не е спорно наличието на пряка причинно-следствена връзка между процесното пътнотранспортно произшествие и увреждането на задната лява джанта, като увреждането на сочения детайл е посочено както в съставения протокол за ПТП, така и в подаденото от собственика на автомобила искане за изплащане на застрахователно обезщетение, и в съставения протокол за оглед. В този смисъл отбелязването в протокола за оглед на лист 7 от делото, че детайлът следва да се боядиса не е съобразен с обстоятелството, че се касае за автомобил в гаранционен срок, който следва да бъде отремонтиран в официалния сервиз на марката за страната и следва да има характеристиките на нов.

Предвид изложеното съдът намира, че размерът на застрахователното обезщетение възлиза на сумата по фактура № *****/17.05.2021 г. от 1319,39 лева, заплатена от ищцовото дружество с преводно нареждане от 25.06.2021 г., към което следва да бъдат добавени направените от ищеца ликвидационни разноси в размер на 15 лева или общо сумата от 1334,39 лева.

Предмет на доказване от ищеца по обусловената претенция по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е поставянето на ответника в забава, нейният начален момент и размерът на обезщетението.

Съгласно разпоредбата на чл. 412, ал. 3 КЗ обезщетението по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите се определя и изплаща от застрахователя в тридесетдневен срок от момента, в който застрахователят по имуществена застраховка, който е встъпил в правата на увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на лицето, което виновно е причинило вредата на застрахованото имущество, е предявило претенцията си срещу този застраховател, като е приложил преписка с доказателствата, с които разполага.

Като писмено доказателство по делото е представена /лист 24/ отправена от ищцовото дружество до (адрес) регресна покана за погасяване на заплатено от страната обезщетение за вреди от процесния пътен инцидент, връчена на 18.08.2021 г., по която е постановен нарочен отказ от ответника от 14.09.2021 г. / лист 26/. Предвид изложеното към началния сочен в исковата молба момент, от който се претендира обезщетение 16.09.2021 г. ответникът е бил в забава. Размерът на обезщетението за забава за исковия период съгласно електронен калкулатор на НАП възлиза на сумата в размер на 95,27 лева. Предвид изложеното акцесорната претенция се явява основателна.

Съгласно указанията дадени в т.12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК, постановено по някои спорни въпроси на заповедното производство, съдът по предявения по реда на чл. 415 ГПК иск, съобразявайки изхода на спора разпределя отговорността за разноските, както в заповедното, така и в исковото производство.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените от ищеца съдебни разноси в заповедното производство в размер на 28,59 лева внесена държавна такса. Сторените от ищеца разноси в настоящото производство са в размер общо на 353,38 лева, от които сумата в размер на 103,38 лева доведена държавна такса за разглеждане на спора, сумата в размер на 200 лева внесен депозит за изслушване за съдебно-автотехническа експертиза и сумата в размер на 50 лева депозит за разпит на свидетел. Съгласно задължителните указания дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. на ОСГТК съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато представляваната страна е заплатила такива. Прието е, че в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е предвидено заплащането да се осъществи по определен начин – например по банков път. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в съглашението, което има характер на разписка. От изложеното следва, че когато страните по договор за правна помощ и съдействие са уговорили адвокатското възнаграждение да бъде заплатено по банков път, то следва да бъдат ангажирани доказателства, че представляваната страна действително е платила дължимия на пълномощника хонорар. В хода на заповедното производство е представено общо пълномощно в полза на адвокат Тодорка Георгиева, но нито в заповедното производство, нито в настоящото е представен договор за правна помощ и съдействие или друг документ, от който да се направи извод относно размера на уговореното адвокатско възнаграждение, респ. заплащането на хонорар. Предвид изложеното на ищеца не се следват разноси за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявени от (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес) против (фирма) ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес), обективно кумулативно съединени иски по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че ответникът дължи на ищеца сумата в размер на 1334,39 лева, ведно със законна лихва за забава от подаване на заявление по чл. 410 ГПК на 06.06.2022 г. до окончателно погасяване на вземането, представляваща непогасено регресно вземане за заплатено от ищеца застрахователно обезщетение в размер на 1319,39 лева и ликвидационни разходи в размер на 15 лева за пътнотранспортно произшествие, настъпило на 27.03.2021 г. в гр. (адрес), на кръстовището на ул. (адрес) между лек автомобил (марка), с рег. № **** и лек автомобил с марка (марка), с рег. № ****, както и сумата в размер на 95,27 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 16.09.2021 г. до 30.05.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 01.07.2022 г. по ч. гр. д. № 30072/2022 г. по описа на СРС, 127 състав.

ОСЪЖДА (фирма) ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес), да заплати на (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес), на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 28,59 лева, представляваща сторени в заповедното производство разноски.

ОСЪЖДА (фирма) ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес), да заплати на (фирма), ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес), на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 353,38 лева, представляваща сторени в настоящото производство разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

ПРИ ВЛИЗАНЕ В СИЛА на решението, ч. гр. д. № 30072/2022 г. по описа на Софийски районен съд, да се върне на състава, като се приложи заверен препис от настоящия съдебен акт.

Съдия при Софийски районен съд: _____